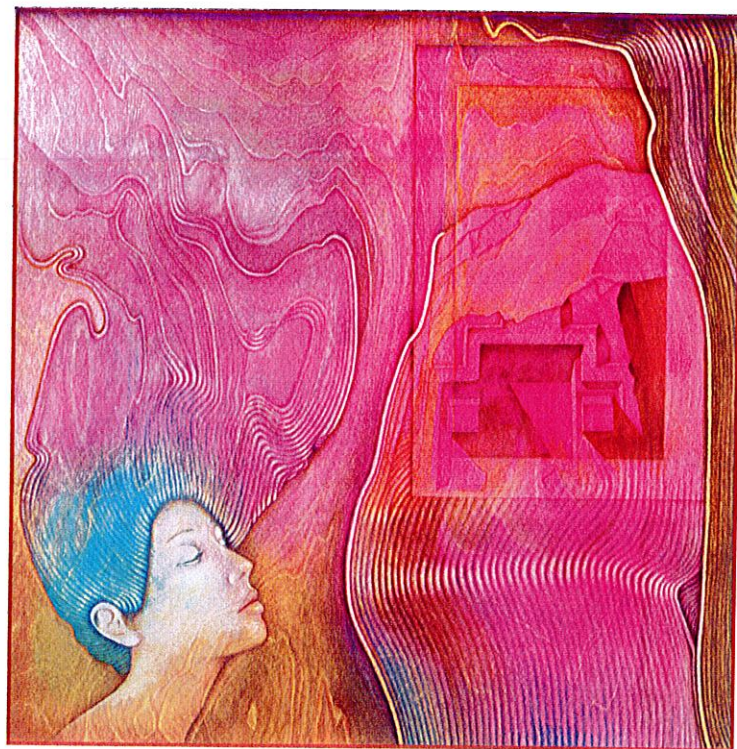
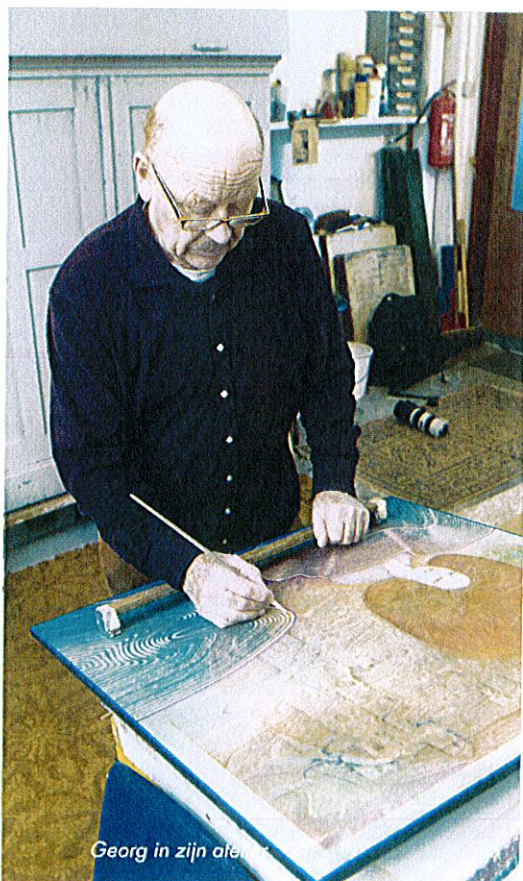

Georg Hader is niet iemand die vaak over zijn werk praat. Toch is de lijst van galeries waar hij geëxposeerd heeft, indrukwekkend lang. Hij heeft tentoonstellingen gehad in Duitsland, Italië en natuurlijk in Nederland, maar ook in New York, Brazilië, Canada en Japan.

Georg Hader

Je moet naar mijn werk *kijken* om het te voelen. Anders was ik wel schrijver geworden

Georg in zijn atelier

Ik ken Georg nog van de lessen lithografie die hij op de Vrije Academie gaf. Hij was een bevlogen docent die je de liefde voor het vak kon bijbrengen. Ik besef dat het een gevaarlijke uitspraak is, maar lithografie is eigenlijk niets voor vrouwen. Er zijn altijd momenten dat de steen die je moet schuren of waar je op wilt tekenen, verplaatst moet worden. De grote stenen zijn loodzwaar, maar aan Georg durfde je altijd hulp te vragen. Helaas is het voor hem op een gegeven moment ook lastiger geworden. Sinds 2009 heeft hij de ziekte van Dupuytren, een aandoening waarbij de spieren van je hand verkrampen. Er zijn meer kunstenaars die hiermee te maken krijgen, hoewel Georg ervan overtuigd is dat het niet door het tekenen komt. In 2011 werd hij geopereerd, waarna een lange periode van herstel volgde.

Bezems beschilderd...

Voor Georg is schilderen en tekenen een eerste levensbehoefte. In de tijd dat hij van zijn operatie herstelde, beschilderde hij de platte bovenkanten van de bezems van al zijn straatgenoten. Hij laat me de foto's zien. Het zijn prachtige creaties op kleine stukken hout. "Hout leeft", zegt hij. "Net als steen. Elk stuk heeft zijn eigen problemen." Hij vertelt over zijn bezoek aan Japan, waar hij op uitnodiging als gastdocent geweest is

en om er te exposeren. "De Japanners hebben eerbied voor de natuur. De kinderen op school leren dat al. Ze moeten de bomen omarmen en als ze hout gaan bewerken betasten ze het, ze ruiken en voelen eraan."

Dakpan

Georg groeide op in een boerengehucht vlakbij de stad Bremerhaven, in het noorden van Duitsland. Hij was voorbestemd om boer te worden. "Daar had ik helemaal geen trek in. Ik lag vaak op mijn rug op de hooizolder waar een glazen dakpan in het dak zat. Daar vielen dan de mooiste kleuren doorheen, ik kon er wegdromen zoveel ik wilde." Zonder dat zijn ouders het wisten deed hij toelatingsexamen voor de kunstacademie in Kiel. Alleen zijn opa wist ervan. Vier jaar studeerde hij er, volgens de principes van het Bauhaus. Hij overleefde op de ham en worst die zijn opa hem toestuurde, want geld had hij niet. Hij wilde niet dat zijn ouders zouden betalen voor een studie waarvan hij niet wist of hij deze met succes af zou ronden.

In 1964 krijgt hij een beurs om in Nederland te gaan studeren. "Op de Rijksacademie had ik het snel gezien. Er gebeurde veel te veel in Amsterdam. Er waren overal Provo's en Kabouters, zo kon ik niet rustig werken!"